

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 30. júna 2011 (*)

„Smernica 92/100/EHS – Autorské práva a súvisiace práva – Verejné vypožičiavanie – Odmeňovanie autorov – Primeraný príjem“

Vo veci C-271/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Raad van State (Belgicko) zo 17. mája 2010 a doručený Súdnemu dvoru 31. mája 2010, ktorý súvisí s konaním:

Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA)

proti

Belgickému kráľovstvu,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda siedmej komory D. Šváby, vykonávajúci funkciu predsedu tretej komory, sudcovia R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský (spravodajca) a T. von Danwitz,

generálna advokátka: V. Trstenjak,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. marca 2011,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA), v zastúpení: Y. Nelissen Grade a S. Verbeke, advocaten,
- belgická vláda, v zastúpení: T. Materne a J.-C. Halleux, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. Doutrelepont a K. Lemmens, advokáti,
- španielska vláda, v zastúpení: N. Díaz Abad, splnomocnená zástupkyňa,
- Európska komisia, v zastúpení: M. van Beek a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu pojmu „odmena“ vyplácaná majiteľom autorských práv na základe verejného vypožičiavania, uvedená v článku 5 ods. 1 smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120), teraz článku 6 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES

z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, s. 28).

2 Tento návrh bol predložený v rámci žaloby o neplatnosť, ktorú podala Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (Združenie autorov v oblasti vedy a vzdelávania, ďalej len „VEWA“) proti Belgickému kráľovstvu, týkajúcej sa kráľovského nariadenia z 25. apríla 2004 o právach na odmenu autorov, interpretov alebo výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov prvých záznamov filmov za verejné vypožičiavanie (ďalej len „kráľovské nariadenie“).

Právny rámec

Právo Únie

3 Siedme, štrnásť, pätnásť a osemnásť odôvodnenie smernice 92/100 znejú:

„keďže autori a výkonní umelci potrebujú k výkonu svojej tvorivej činnosti primerané príjmy, ktoré sú základom pre ďalšiu tvorivú a umeleckú činnosť a investície potrebné najmä na výrobu fonogramov a filmov sú mimoriadne vysoké a riskantné; keďže možnosť zabezpečenia takéhoto príjmu a návratnosti takejto investície môžu byť efektívne realizované len pomocou primeranej právnej ochrany príslušných nositeľov práv;

...

keďže tam, kde sa vypožičiavanie uskutočňuje verejnosti prístupným zariadením, platí sa len čiastka nepresahujúca potrebné prevádzkové náklady na činnosť zariadenia, nejde o priame ani nepriame hospodárske alebo obchodné použitie v zmysle tejto smernice;

keďže treba zaviesť úpravu, na základe ktorej bude zabezpečené získanie primeranej odmeny, ktorej sa nemožno vzdať, pre autorov a výkonných umelcov...;

...

keďže taktiež treba chrániť práva na verejné vypožičiavanie aspoň autorov, zavedením osobitných úprav; keďže však všetky opatrenia na základe článku 5 tejto smernice musia vyhovovať právu spoločenstva, predovšetkým článku 7 zmluvy“.

4 Článok 1 ods. 1 až 3 smernice 92/100 stanovuje:

„1. V súlade s ustanoveniami tejto kapitoly ustanovia členské štáty s výnimkami podľa článku 5 právo udeliť súhlas alebo zakázať nájom a vypožičiavanie originálov a rozmnoženín diel chránených autorským právom a ostatných predmetov uvedených v článku 2 ods. 1.

2. Na účely tejto smernice ‚nájom‘ znamená sprístupnenie na použitie na časovo obmedzené obdobie na účely priameho alebo nepriameho hospodárskeho alebo obchodného prospechu.

3. Na účely tejto smernice ‚požičiavanie‘ znamená sprístupnenie na použitie na časovo obmedzené obdobie, nie však na účely priameho alebo nepriameho hospodárskeho alebo obchodného prospechu, ak sa uskutočňuje prostredníctvom verejnosti prístupných zariadení.“

5 Článok 4 ods. 1 smernice 92/100 stanovuje:

„Pokiaľ autor alebo výkonný umelec previedol alebo postúpil svoje právo na nájom týkajúci sa fonogramu alebo originálu či rozmnoženiny filmu na výrobcu fonogramu alebo filmu, zostáva tomuto autorovi alebo výkonnému umelcovi zachovaný nárok na primeranú odmenu za nájom.“

6 V článku 5 ods. 1 až 3 smernice 92/100 sa uvádza:

„1. Členské štáty môžu ustanoviť, pokiaľ ide o verejné vypožičiavanie, výnimky z výhradného práva podľa článku 1 za predpokladu, že aspoň autori dostanú odmenu za takéto vypožičiavanie. Členské štáty môžu voľne určiť výšku tejto odmeny tak, aby zodpovedala ich kultúrno-politickým záujmom.“

2. Ak členské štáty nezavedú výhradné právo na vypožičiavanie podľa článku 1 na fonogramy, filmy a počítačové programy, zavedú aspoň odmenu pre autorov.

3. Členské štáty môžu oslobodiť od platenia odmeny podľa odsekov 1 a 2 určité kategórie zariadení.“

7 Podľa článku 8 ods. 2 smernice 92/100:

„Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý fonogram vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnému šíreniu, a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov fonogramov...“

Vnútroštátna právna úprava

Zákon z 30. júna 1994

8 Zákon z 30. júna 1994 o autorskom práve a súvisiacich právach (*Moniteur belge* z 27. júla 1994, s. 19297) v znení účinnom od roku 2005 (ďalej len „zákon z 30. júna 1994“) preberá smernicu 92/100.

9 Článok 23 ods. 1 tohto zákona znie:

„Autor nemôže zakázať vypožičiavanie literárnych diel, databáz, fotografických diel, partitúr hudobných diel, zvukových diel a audiovizuálnych diel, ak vypožičiavanie na výchovné alebo kultúrne účely vykonávajú zariadenia, ktoré orgány verejnej moci na tento účel uznali alebo oficiálne zriadili.“

10 Článok 47 ods. 1 uvedeného zákona stanovuje:

„Ani interpret alebo výkonný umelec, ani výrobca nemôžu zakázať vypožičiavanie zvukových záznamov a prvých záznamov filmov, ak vypožičiavanie na výchovné alebo kultúrne účely vykonávajú zariadenia, ktoré orgány verejnej moci na tento účel uznali alebo oficiálne zriadili.“

11 Podľa článku 62 ods. 1 a 2 zákona z 30. júna 1994:

„1. V prípade vypožičiavania literárnych diel, databáz, fotografických diel alebo partitúr hudobných diel za podmienok stanovených v článku 23 majú autor a vydavateľ právo na odmenu.“

2. V prípade vypožičiavania zvukových alebo audiovizuálnych diel za podmienok stanovených v článkoch 23 a 47 majú autor, interpret alebo výkonný umelec a výrobca právo na odmenu.“

12 Článok 63 prvý a tretí odsek tohto zákona stanovuje:

„Po vypočutí zariadení a spoločností pre kolektívnu správu práv určí kráľ výšku odmien stanovených v článku 62. ...

...

Po vypočutí Spoločenstiev a prípadne na ich podnet určí kráľ pre určité kategórie zariadení uznaných alebo zriadených orgánmi verejnej moci výnimku alebo paušálnu sumu za vypožičiavanie na stanovenie odmeny podľa článku 62.“

Kráľovské nariadenie

13 Kráľovské nariadenie preberá článok 5 smernice 92/100.

14 Článok 4 prvý až tretí odsek kráľovského nariadenia znie takto:

„Suma odmien podľa článku 62 zákona [z 30. júna 1994] je paušálne stanovená vo výške 1 euro za rok a dospelú osobu zapísanú v zariadeniach na vypožičiavanie určených podľa článku 2, pokiaľ táto osoba počas posudzovaného obdobia vykonala vypožičanie minimálne jedenkrát.

Suma odmien podľa článku 62 zákona je paušálne stanovená vo výške 0,50 eura za rok a maloletú osobu zapísanú v zariadeniach na vypožičiavanie určených podľa článku 2, pokiaľ táto osoba počas posudzovaného obdobia vykonala vypožičanie minimálne jedenkrát.

Ak je osoba zapísaná vo viac ako jednom zariadení určenom na vypožičiavanie, prináleží autorovi za túto osobu iba jedna odmena.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 VEWA je belgická spoločnosť pre kolektívnu správu autorských práv.

16 Dňa 7. júla 2004 podala VEWA na Raad van State proti kráľovskému nariadeniu žalobu o neplatnosť.

17 Na podporu svojej žaloby VEWA najmä uvádza, že článok 4 kráľovského nariadenia tým, že stanovuje paušálnu odmenu vo výške 1 euro za rok a osobu, porušuje ustanovenia smernice 92/100, ktoré vyžadujú „primeranú odmenu“ za vypožičiavanie a nájom.

18 Vnútroštátny súd uvádza, že článok 4 ods. 1 a článok 8 ods. 2 smernice 92/100 uvádzajú „primeranú odmenu“, zatiaľ čo článok 5 ods. 1 tejto smernice uvádza iba „odmenu“. Dodáva, že hoci Súdny dvor mal príležitosť vyložiť pojem „primeraná odmena“ uvedený v článku 8 ods. 2 tejto smernice (rozsudok zo 6. februára 2003, SENA, C-245/00, Zb. s. I-1251) a rozhodnúť v súvislosti s článkom 5 ods. 3 smernice 92/100 o možnosti vyňať určité kategórie z povinnosti platiť odmenu (rozsudok z 26. októbra 2006, Komisia/Španielsko, C-36/05, Zb. s. I-10313), doteraz sa nikdy nevyjadril o pojme „odmena“, ktorý obsahuje článok 5 ods. 1 tejto smernice.

19 Za týchto okolností Raad van State rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Odporuje článku 5 ods. 1 smernice [92/100], teraz článku 6 ods. 1 smernice [2006/115], vnútroštátne ustanovenie, ktoré stanovuje paušálnu sumu odmeny vo výške 1 euro za rok a dospelú osobu a 0,5 eura za rok a maloletú osobu?“

O prejudiciálnej otázke

20 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v zásade pýta, či článku 5 ods. 1 smernice 92/100 odporuje právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá zavádza systém, podľa ktorého sa odmena pre autorov v prípade verejného vypožičiavania vypočíta výlučne v nadväznosti na počet vypožičiavateľov zapísaných vo verejných zariadeniach na základe paušálnej sumy stanovenej za vypožičiavateľa a rok.

21 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 1 smernice 92/100 majú autori výhradné právo udeliť súhlas alebo zakázať vypožičiavanie. Pokiaľ ale ide konkrétne o verejné vypožičiavanie, článok 5 ods. 1 smernice 92/100 umožňuje členským štátom odchyliť sa od tohto výhradného práva.

22 Vzhľadom na to, že vykonanie tejto fakultatívnej odchýlky zasahuje do výhradného práva autorov, keďže sa im tak odníma právo udeliť súhlas alebo zakázať konkrétnu formu vypožičiavania, je táto možnosť podmienená tým, že za toto vypožičiavanie autori dostanú odmenu.

23 Aby bolo možné na začiatok spresniť, aké subjekty sú povinné zaplatiť autorom odmenu v prípade verejného vypožičiavania, je potrebné zdôrazniť, že požičiavanie definuje článok 1 ods. 3 smernice 92/100 ako sprístupnenie na použitie na časovo obmedzené obdobie, nie však na účely hospodárskeho alebo obchodného prospechu, ak sa uskutočňuje prostredníctvom zariadení prístupných verejnosti. Z tejto definície a cieľa uvedenej smernice možno vyvodit' záver, že úkonom, ktorý zakladá povinnosť zaplatiť autorom odmenu, na ktorú majú nárok, je umožnenie použitia predmetov verejnými zariadeniami zabezpečujúcimi vypožičiavanie, a nie skutočné vypožičanie si určitých predmetov osobami zapísanými v takýchto zariadeniach. Z toho v zásade pre organizácie, ktoré toto sprístupnenie uskutočňujú, vyplýva povinnosť zaplatiť autorom odmenu, ktorá im prináleží.

24 Tento záver implicitne potvrdzuje článok 5 ods. 3 smernice 92/100, ktorý členským štátom umožňuje oslobodiť určité kategórie zariadení od platenia odmeny.

25 Pokiaľ ide ďalej o pojem odmena, Súdny dvor už rozhodol, že z potreby jednotného uplatňovania práva Spoločenstva a zo zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Spoločenstva, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a rozsah pôsobnosti, si v zásade vyžaduje autonómny a jednotný výklad v celom Spoločenstve, ktorý musí zohľadňovať kontext ustanovenia a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou (pozri najmä rozsudky z 9. novembra 2000, *Yiadam*, C-357/98, Zb. s. I-9265, bod 26, a *SENA*, už citovaný, bod 23).

26 Platí to pre pojem „odmena“ uvedený v článku 5 ods. 1 smernice 92/100, ktorý táto smernica nedefinuje (pokiaľ ide o pojem „primeraná odmena“, pozri analogicky rozsudok *SENA*, už citovaný, bod 24).

27 Pokiaľ ide o kontext, v ktorom je uvedený pojem odmena, je potrebné uviesť, že smernica 92/100 nepredstavuje jediný nástroj v oblasti duševného vlastníctva a že vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z jednoty a koherencie právneho poriadku Únie sa má tento pojem vykladať s prihliadnutím na pravidlá a zásady stanovené všetkými smernicami, ktoré sa týkajú duševného vlastníctva, ako ich vykladá Súdny dvor.

28 V tejto súvislosti Súdny dvor pri príležitosti výkladu pojmu „primeraná kompenzácia“ v oblasti rozmnožovania na súkromné použitie, uvedeného v článku 5 ods. 2 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230), už rozhodol, že táto kompenzácia má za cieľ odškodniť autorov primeraným spôsobom za použitie ich chránených diel bez ich súhlasu spôsobom, ktorý sa dá považovať za náhradu škody spôsobenej autorovi v dôsledku rozmnoženia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. októbra 2010, *Padawan*, C-467/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, body 39 a 40).

29 V rámci smernice 92/100 použil normotvorca Spoločenstva pri stanovení výnimky z výhradného práva autorov pojem „odmena“ namiesto pojmu „kompenzácia“, ktorý uvádza smernica 2001/29. Aj tento pojem „odmena“ však má za cieľ zaviesť odškodnenie autorov, keďže k nemu dochádza v porovnateľnej situácii vzhľadom na to, že sa diela používajú bez súhlasu autorov, ktorým to spôsobuje škodu.

30 Ďalej je potrebné uviesť, že zatiaľ čo článok 5 ods. 1 smernice 92/100 uvádza iba „odmenu“, hovorí článok 4 ods. 1 tejto smernice, ktorý sa týka nájmu, systematicky o „primeranej odmene“. Pojem „primeraná odmena“ sa uvádza aj v článku 8 ods. 2 tejto smernice, ktorý sa týka vysielania a verejného šírenia. Už tento rozdiel vo formulácii znamená, že oba uvedené pojmy nemožno vykladať rovnakým spôsobom.

31 Rovnako z osemnásteho odôvodnenia smernice 92/100 vyplýva, že v prípade verejného vypožičiavania je potrebné zaviesť osobitný režim na ochranu autorských práv. V dôsledku toho sa má režim verejného vypožičiavania považovať za odlišný od ostatných režimov definovaných v tejto smernici. To isté musí platiť pre rozličné prvky uvedených režimov vrátane prvkov smerujúcich k odškodneniu autorov.

32 Pokiaľ ide napokon o výšku odmeny, je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor vo vzťahu k pojmu „primeraná odmena“ uvedenému v článku 8 ods. 2 smernice 92/100 už rozhodol, že jej primeranosť sa má posúdiť na základe hodnoty použitia chráneného predmetu v hospodárskom styku (pozri v tomto zmysle rozsudok SENA, už citovaný, bod 37).

33 Ako už bolo uvedené v bode 23 tohto rozsudku, vypožičiavanie v súlade s článkom 1 ods. 3 smernice 92/100 nemá priamu ani nepriamu hospodársku či obchodnú povahu. Za týchto okolností nie je možné používanie chráneného predmetu v prípade verejného vypožičiavania posudzovať z hľadiska jeho hodnoty v hospodárskom styku. V dôsledku toho bude výška odmeny nevyhnutne nižšia ako výška primeranej odmeny, alebo môže byť dokonca stanovená paušálne ako náhrada za sprístupnenie všetkých dotknutých chránených predmetov.

34 Odmena, ktorá sa má stanoviť, musí v súlade s tým, čo stanovuje siedme odôvodnenie smernice 92/100, umožniť autorom dostať primeraný príjem. Jej výška teda nesmie byť čisto symbolická.

35 Pokiaľ ide konkrétnejšie o kritériá na stanovenie výšky odmeny pre autorov v prípade verejného vypožičiavania, je potrebné pripomenúť, že neexistuje objektívny dôvod na to, aby súd Spoločenstva stanovil presné pravidlá na určenie jednotnej odmeny, čím by Súdny dvor nevyhnutne nahrádzal úlohu členských štátov, ktorým smernica 92/100 neukladá žiadne osobitné kritérium. Jedine členským štátom teda prináleží na svojom území určiť najrelevantnejšie kritériá na to, aby v medziach stanovených právom Spoločenstva a najmä smernicou 92/100 zabezpečili dodržanie tohto pojmu Spoločenstva (pozri analogicky rozsudok SENA, už citovaný, bod 34).

36 V tejto súvislosti prenecháva znenie článku 5 ods. 1 smernice 92/100 členským štátom širokú mieru voľnej úvahy. Členské štáty totiž môžu určiť výšku odmeny pre autorov v prípade verejného vypožičiavania na základe vlastných kultúrno-politických cieľov.

37 Vzhľadom na to, že odmena predstavuje, ako bolo konštatované v bodoch 28 a 29 tohto rozsudku, náhradu za škodu spôsobenú autorom z dôvodu používania ich diel bez ich súhlasu, nemôže sa výška tejto odmeny určiť celkom bez ohľadu na prvky zakladajúce takúto škodu. Z dôvodu, že táto škoda vzniká v dôsledku verejného vypožičiavania, teda sprístupnenia chránených predmetov verejne prístupnými zariadeniami, by mala výška dlžnej odmeny zohľadňovať rozsah tohto sprístupnenia.

38 Čím je počet chránených predmetov sprístupnených zariadeniami určenými na verejné vypožičiavanie vyšší, tým väčší je zásah do autorských práv. Z toho vyplýva, že výška odmeny, ktorú má takéto zariadenie zaplatiť, by mala zohľadniť počet predmetov sprístupňovaných verejnosti a v dôsledku toho by mali veľké zariadenia určené na verejné vypožičiavanie platiť vyššiu odmenu ako menšie zariadenia.

39 Okrem toho sa zdá, že relevantná je aj dotknutá verejnosť, konkrétne počet vypožičiavateľov zapísaných v zariadeniach určených na vypožičiavanie. Čím je počet osôb s prístupom ku chráneným predmetom vyšší, tým väčší je zásah do autorských práv. Z toho vyplýva, že výška odmeny, ktorá sa má zaplatiť autorom, by sa mala určiť tiež zohľadnením počtu vypožičiavateľov zapísaných v tomto zariadení.

40 Vo veci samej je nesporné, že systém, ktorý zaviedlo kráľovské nariadenie, zohľadňuje počet vypožičiavateľov zapísaných v zariadeniach určených na verejné vypožičiavanie, ale nie počet predmetov sprístupnených verejnosti. Takéto zohľadnenie preto neberie dostatočný ohľad na rozsah škody spôsobenej autorom ani na zásadu, podľa ktorej musia autori dostať odmenu, ktorá predstavuje primeraný príjem, ako ho uvádza siedme odôvodnenie smernice 92/100.

41 Okrem toho článok 4 ods. 3 tohto nariadenia stanovuje, že ak je osoba zapísaná vo viacerých zariadeniach, platí sa odmena za túto osobu iba raz. V tejto súvislosti VEWA uviedla, že 80 % zariadení vo Francúzskom spoločenstve Belgicka tvrdí, že väčšina ich čitateľov je zapísaná aj v iných zariadeniach určených na vypožičiavanie a že sa v dôsledku toho títo čitatelia nezohľadňujú pri platení odmeny dotknutému autorovi.

42 Za týchto podmienok môže uvedený systém viesť k tomu, že viaceré zariadenia sa v skutočnosti vyjmú z povinnosti platiť akúkoľvek odmenu. Takéto faktické vyňatie nie je v súlade s článkom 5 ods. 3 smernice 92/100, tak ako ho vykladá Súdny dvor, podľa ktorého je možné zbaviť povinnosti platiť odmenu iba obmedzený počet kategórií zariadení, ktoré majú potenciálne povinnosť platiť ju podľa článku 5 ods. 1 smernice 92/100 (pozri rozsudok Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 32).

43 Z vyššie uvedeného v dôsledku toho vyplýva, že na položenú otázku je potrebné odpovedať, že článku 5 ods. 1 smernice 92/100 odporuje právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá zavádza systém, podľa ktorého sa odmena pre autorov v prípade verejného vypožičiavania vypočíta výlučne v nadväznosti na počet vypožičiavateľov zapísaných vo verejných zariadeniach na základe paušálnej sumy stanovenej za vypožičiavateľa a rok.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článku 5 ods. 1 smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva odporuje právna úprava, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá zavádza systém, podľa ktorého sa odmena pre autorov v prípade verejného vypožičiavania vypočíta výlučne v nadväznosti na počet vypožičiavateľov zapísaných vo verejných zariadeniach na základe paušálnej sumy stanovenej za vypožičiavateľa a rok.

Podpisy

* Jazyk konania: holandsčina.